

انتقاد دبیر از استاندار و مدیر کل ورزش در لرستان
سرشاخ شدن به خاطر کشتی
صفحه ۴

روزهای درخشان الریان با خلیل زاده
تأثیر لوران بلان روی شجاع

استقلال Esteghlal F.C. ۱۹۴۵-۱۹۷۱
حمله به امتیاز ۲۵
صفحه ۶
با حذف نماینده ترکمنستان استقلال مستقیم در مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا
صفحه ۶
فتح الله زاده: از زرینچه و کریمی باید در مسائل فنی استفاده شود نه مدیریتی
صفحه ۶

پرسپولیس راحت ترین پردرپی را از دست داد
رهبری فرد: یحیی جان بچسب به تیمت
صفحه ۷
همه پرسپولیسی ها نگران میناوند وانصاریان
صفحه ۷
عضو هیأت رئیسه فدراسیون: بهاروند تیم ندارد
در پرونده ویلموتس هیأت رئیسه متهم نیست!
صفحه ۲

چرا بارلا بهترین هافبک ایتالیا است؟
وارث شایسته لوتار ماتئوس
صفحه ۵
تاریخ سازی سنگریان کورنیا
اولین دروازه بانی که دو پنالتی بارسا را گرفت

اختلاف نظر بیرانوند و پرسپولیس
صفحه ۷
یخچالی بازیکن ماه لیگ بسکتبال آلمان شد
صفحه ۴
توافقی بزرگ برای پیشرفت در فوتبال
نمایندگان رئال مادرید در ایران
صفحه ۳
فکری: نیم فصل برخی بازیکنان را کنار می گذاریم

زمستان پرماجرای استقلال و دیاباته

تور ایتالیایی ها برای شیخ

بانک صادرات ایران

نخستین نمایندگان مجازی کتاب تهران یکم تا ششم بهمن ۹۹ بانک صادرات ایران حامی یار مهربان

www.bsi.ir

منع جدید بر سر راه یک رابطه عاشقانه
بنهوتو می تواند استقلال و دیاباته را از هم جدا کند؟
تیریک آرمن ساروخانیان @amen7791
حکایت عشق استقلال و شیخ دیاباته شباهت زیادی به سریال های رمانتیک دارد. آنها علاقه زیادی به یکدیگر دارند، ولی در مدتی که از رابطه شان می گذرد، موانع زیادی بین شان قرار گرفته و چیزی نمانده که آنها را از یکدیگر جدا کند. با وجود این فراز و فرودها آنها هر بار کنار یکدیگر ماندند و برای موفقیت تلاش کردند.
فصل جدید هم برای دیاباته شروع آسانی نداشت. او هر چند در لیگ نوزدهم آقای گل شد، ولی در بازگشت به ایران مجبور بود خودش را به مربی جدید تیم اثبات کند. فکری چهارمین سرمربی است که دیاباته در حضور کمتر از دو ساله اش در استقلال با او همکاری می کند و البته اولین ملاقات های آنها چندان خوب پیش نرفت. مهاجم اهل مالی دیرتر به تمرینات اضافه شد تا هفته اول را روی نیمکت شروع کند و مقابل مس رفتنجان تنها دقایق کوتاهی به زمین رفت. در اواخر بازی هفته دوم با فاولا، وقتی فکری برای فرار از شکست می خواست دیاباته را به زمین بفرستد، جر و بحثی بین آنها در گرفت و گاره به کمیته انضباطی کشید.
سرنجام بحران فروکش کرد و دیاباته به ترکیب اصلی برگشت، ولی از گل هایش خبری نبود. دوشنبه هفته گذشته در تبریز بود که برای او دوباره به گل باز شد، تکرار خاطره خوشی که هواداران استقلال از بازی تراکتور داشتند و امیدوار شدند که این جرقه ای برای آقای گلی دوباره شیخ باشد.
باین حال در آستانه بازی با سایا خبر پیشنهاد بنهوتو برای دیاباته خوشحالی شان را نیمه کاره گذاشت: باشگاه ایتالیایی می تواند رقیب سرخستی برای استقلال بر سر راه رابطه با گلزن

برگزاری المپیک، قطعی؛ حضور تماشاگران، محدود
دوراهی منافع مالی و حفظ جان مردم
یادداشت آزاده پیرا کوه @Apirakouh
ایران ورزشی - المپیک توکیو و همه ابهام هایی که درباره برگزاری این رویداد وجود دارد، شرایط را به گونه ای رقم زده که هر بار شخصی یا رسانه ای مهم در عرصه بین المللی ورزش از احتمال لغو المپیک خبر می دهد و در همین حین است که رئیس کمیته بین المللی المپیک و همراهانش از برگزاری حتمی این بازی ها خبر می دهند. این شک و تردید درباره المپیک ۲۰۲۰ که قرار است در سال ۲۰۲۱ برگزار شود، با شیوع ویروس جدید کرونا رسیدن به توکیو، با قوت بیشتری مطرح می شود اما توماس باخ، رئیس IOC با وجود این مساله همچنان تأکید دارد که تحت هر شرایطی المپیک برگزار می شود. موضوعی که در کمیته بین المللی المپیک و کمیته برگزاری بازی ها مورد بررسی قرار گرفته، نحوه برگزاری این رویداد با شرایط احتمالی است. سه سناریو برای این بازی ها تعیین شده و حالت های مختلف در نظر گرفته شده است. یکی اینکه همه (از ورزشکاران گرفته تا عوامل اجرایی) واکسینه شوند و المپیک با حضور این افراد و البته تماشاگران برگزار شود. سناریو دوم این است که همه افرادی که می خواهند در المپیک حاضر باشند (به هر عنوانی)، دو هفته قبل در توکیو حضور داشته باشند و قرنطینه شوند که این موضوع از نظر مسائل مالی کار را سخت می کند؛ ضمن اینکه حضور دو هفته ای قبل از مسابقات برای ورزشکاران و کادر سرپرستی کاروان های اعزامی دشواری های زیادی دارد و بعید است که کشورهای مهمان المپیک حاضر به پذیرش این موضوع باشند؛ چون علاوه بر حملات هزینه زیاد، عملکرد فنی ورزشکاران را هم تحت تأثیر قرار می دهد.
حالت سومی که برای این بازی ها در نظر گرفته شده و به

۲۷ سال پس از قهرمانی در آسیا چرا حسرت برای پاس بی معنا است؟
سرفاقله فرشاد کاس نژاد @Farshadcasnejad
۲۷ سال پیش، پاس آخرین تیم ایرانی بود که قهرمان آسیا شد. در سالروز قهرمانی پاس، همه با حسرت نوشته اند که از این تیم فقط نام و خاطره ای باقی مانده است اما آیا این حسرت لازم و بجا است؟ بی باستی برای این پرسش باشیم و ببینیم چرا حسرت برای پاس یک ادا است و چرا درباره تیم هایی مثل پاس نباید بیرسم چرا نیستند، بلکه باید بیرسم چرا بودند.
پاس یکی از نشانه های بارز ورزش دولتی و ورزش منکی به بودجه های عمومی بود. اینکه نهاد نظامی در ورزش حرفه ای باشگاه داری کند، از عجایب ورزش حرفه ای است و فاقد معنا.
سال ۱۳۳۲ که مهدی اسدالهی - روزنامه نویس و مربی فوتبال - باشگاه شهرسانی را بنیان گذاشت، باشگاه داری بر اساس دیدگاه های او در آن دوران چه بسا تصمیمی پیشرو برای ورزش دانشکده افسری بود. او با باشگاه شهرسانی، ورزش دانشجویان دانشکده افسری را به جریان دیگری تبدیل کرد و نام و نشان و اعتباری برای ورزش ساخت. سال ۱۳۳۲ شهرسانی، پاس لقب گرفت و از سال ۱۳۵۲ پاس در زخت جمشید به تیمی مدعی تبدیل شد، دو دهه گذشت و پاس با پیشینه شهرسانی باشگاهی به تهران بود که اعتبار و اشترا داشت، حتی گاهی بازی هایش تماشاگرانی داشت اما طرفدار نداشت. این بی طرفدار بودن بعدها بیشتر و بیشتر خود را جلوه داد. پاس بزرگتر شد، مشمول تر شد، نسل هایی را ساخت، چهره هایی ماندگار را به فوتبال ایران هدیه داد و حتی در زمینه هایی برای باشگاه های دیگر به الگوی پرورش نیروی انسانی تبدیل شد اما تمام این جریان نتوانست پاس را به تیمی تبدیل کند که طرفدار داشته باشد. پاس ۲۷ سال پیش وقتی قهرمان آسیا شد نیز همچنان باشگاهی بود که کسی دل در گرو آن نداشت. بعدها نیز که پاس در دهه ۸۰ به واسطه تمولشی قدرت گرفت، حتی ورزشگاه اختصاصی پاس در شهرک اکیاتان راه افتاد، پاس همچنان حتی نتوانست اهالی شهرک اکیاتان را در غرب تهران در روز جشن قهرمانی اش به ورزشگاه بکشاند. نمی آمدند چون دلیلی برای آمدن در خود پیدا نمی کردند. حسرت برای اینکه پاس چرا نیست، باید با حسرت برای اینکه چرا یک تیم دهه ها برای سکوها خالی بازی می کرد توام شود. حسرت بیهوده نباید خورد. دلیل حسرت را باید جست و جو کرد و باید دانست که چرا فوتبال ایران اگر خیال حرفه ای شدن دارد، نباید سرش را با حسرت ها گرم کند.
سال ها است در فوتبال ایران درباره خصوصی سازی حرف می زنند. سال ها از واگذاری باشگاه ها به بخش خصوصی یا حضور در بورس می گویند. اگر چنین باوری در فوتبال ایران وجود دارد که باید خصوصی سازی اجرا شود، حسرت برای پاس دیگر چه مفهومی دارد؟
نه فقط پاس، بلکه بیکان و سایا و هر تیم بی تماشاگر دیگری در فوتبال خصوصی نه از سوی سرمایه گذار خصوصی تحویل گرفته می شود و نه یک روز می تواند به بقایش ادامه دهد. تیمی که تماشاگر و طرفدار ندارد، نه برای اسپانسر ها جذاب است، نه بخش تلویزیونی و اینترنتی بازی هایش درآمدی برایش خلق می کند، نه پرهانش را کسی می خرد، نه بلیت بازی هایش را می تواند پیش فروش کند و نه از درآمد های دیگر در روز مسابقه بهره مند است. نمایش فوتبال برای ورزشگاه خالی از تماشاگر، درآمد ندارد. باشگاه داری برای چند دهه بازیکن و چند دهه پیشکسوت و خانواده بازیکنان و پیشکسوتان هم باشگاه داری نیست، بلکه جریانی بی حاصل و بی معناست که فقط باید چه های دولتی یا عمومی می تواند زنده بماند.
پاس بی شک خاطر هیرانگیز است، موفقیت هایش اهمیت دارند، نسل هایی که ساخته بسیار بیشتر از هر چیزی اهمیت دارند، پیانگذاری اش در دهه ۳۰ تحسین هیرانگیز بود که از اسدالهی، نویسنده صاحب اندیشه دوران برمی آمد اما حسرت بقایش در فوتبال حرفه ای دلیلی جز خاطر بازی مجازی ندارد.